
Ја и моја сестра Клара, Димитар Инкиов

Шта ми се највише допало у књизи

Мама се доста потрудила да нађе ову књигу. Није је било у школској библиотеци, нити у градској, а није је имала ни једна мамина другарица. На крају смо је купили преко интернета.

Књига се састоји из више прича. Неке су ми доста блиске јер сам се у њима препознао. На пример, беба чика Тонија подсећа на мене. Као бебу звали су ме Мишелинко јер сам подсећао на маскоту за Мишелин аутогуме која је сва у превојима. Ето тако сам вам и ја био буцкаст и сав наборан, како то Клара каже. Потом сам у псу Шнуфију и мачки видео љубимце које има моја бака, пса Цанета и мачку Цану. Они се исто играју као Кларини љубимци. Ми их још нисмо фарбали, а мислим да нам то бака неће ни дозволити.

Кад сам читао причу „Како се заштити од разбојника“, сетио сам се да смо моја сестра и ја хтели да се нашалимо са татом. Ставили смо на врата кутију пуну папирића и замолили тату да уђе у собу, али тата је схватио шта смерамо и шала нам није успела.

Радовао сам се када су Клара и њен брат поклонили ствари људима који их нису имали. Ми смо то исто радили у вртићу и васпитачице су сакупљене ствари носили у дом за незбринуту децу „Јуса“. Данас имамо неке сличне активности у школи и мама и тата се труде да, кад год могу, помогну некоме коме је помоћ у том тренутку неопходна. Мама каже да је то много важно и да сви треба исто да раде. И то сам исто нашао у овој књизи.

У свакој причи сам видео нешто познато. Нешто се десило мени, нешто мом другу. Зато ми је ова књига била много занимљива. Срећан сам да је мама успела да је нађе и да сам је прочитао.